

Vivian den Hollander
Juliette de Wit

Het grote voorleesboek van **Spekkie en Sproet**

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

De verdwenen kaketoe

Camping Duinrust

‘Gaan we hier kamperen?’ Sproet kijkt naar het bord waarvoor ze zijn gestopt.

‘Camping Duinrust,’ leest hij hardop voor. ‘Nou, dat klinkt wel een beetje saai.’

Hij kijkt naar Spekkie, die naast hem in de auto zit. Wat zou zij ervan vinden, van die duinrust? Ze houdt juist van avontuur en wil altijd van alles beleven!

‘Saai?’ zegt de vader van Sproet. ‘Welnee, het is hier juist heerlijk. Ik ken niet één camping die op zo’n mooie plek ligt als deze. En als je een pad door de duinen neemt, ben je zo op het strand.’

‘Ben je hier dan weleens eerder geweest?’ vraagt Sproet.

‘Ja, vroeger met mama,’ antwoordt zijn vader. ‘Toen was jij er nog niet.’

Hij stapt uit en meldt zich in het kantoortje bij de ingang.

Sproet blijft achter in de auto, samen met Spekkie. Zij is zijn allerbeste vriendin, al een hele tijd.

Eigenlijk heet ze Marloes. Maar omdat ze zo van spekkies houdt, noemt iedereen haar Spekkie. ‘Van spekkies kan ik nou eenmaal goed nadenken,’ zegt ze altijd.

En nu gaan ze een paar dagen kamperen met z'n drieën.

Daan, zo heet de vader van Sproet, heeft het plan bedacht. Toen Sproets moeder een paar dagen ging logeren bij een vriendin, samen met Sproets kleine zusje, had hij gezegd: 'Nou Sproet, dan gaan wij een lang weekend kamperen. Wie mag er mee?'

Daar had Sproet niet lang over na hoeven denken. Spekkie, natuurlijk!

Hij kijkt haar aan en vraagt: 'Lijkt het jou hier leuk?'

Ze knikt. 'Heel leuk zelfs!' Ze maakt haar rugtas open en laat een zak met spekkies zien. 'Als je er een wil, laat maar weten.'

'Nee, dank je,' mompelt Sproet snel. Hij vindt spekkies véél te zoet.

Ook haalt Spekkie haar opschrijfboekje tevoorschijn. Sproet kent dat boekje wel. Daar schrijft ze altijd van alles in op. Spekkie wil namelijk altijd speurder spelen. Hopelijk is ze dat deze vakantie niet van plan...!

Sproet doet daar in ieder geval niet aan mee. Hij wil vliegeren, zandkastelen bouwen en lekker door de golven heen duiken. Maar speuren? Nee!

Gelukkig bladert Spekkie er alleen maar even in en stopt ze het boekje daarna weg.

Daar is Daan weer.

'Is er plek?' vraagt Sproet.

'Zeker. Ik had namelijk al gereserveerd,' antwoordt hij. 'We mogen zelf kiezen waar we gaan staan. Dus vooruit,

laten we maar eens een mooi plekje gaan zoeken.'

Daan stapt in de auto en rijdt langzaam over het grote terrein. De zon schijnt heerlijk en veel mensen zitten buiten voor hun tent.

Spekkie kijkt nieuwsgierig rond. 'Gezellig, zo'n camping,' zegt ze. 'Weet je dat ik nog nooit heb gekampeerd?'

'Echt niet?' Sproet is verbaasd. 'Ik zo vaak.'

'Mijn moeder houdt er niet van,' legt Spekkie uit. 'Zij vindt een tent te koud. Dat komt doordat ze gewend is aan de warmte van Curaçao. Daar heeft ze vroeger gewoond, net als Nelson. Had ik trouwens al verteld dat hij bij de politie gaat werken?'

Nelson is de grote neef van Spekkie. Sproet kent hem goed, want hij komt weleens oppassen als Spekkies moeder moet werken.

'Nee, maar dat vind ik wel passen bij hem,' zegt hij. 'Nelson is sportief en houdt van actie. Weet je nog die keer dat we naar het bos gingen? Toen klom hij meteen in een boom, supergoed kon hij dat.'

'En iemand achtervolgen kan hij ook vast wel,' zegt Spekkie. 'In rennen is hij namelijk ook heel goed. Hé, kijk daar eens!' Ze wijst naar een grote caravan vlak bij de ingang. Er hangen gekleurde gordijntjes voor de ramen. 'Volgens mij zag ik in de voortent een kooi met een papegaai. Haha, wie neemt er nou zijn vogel mee naar de camping! Straks vliegt dat beest nog weg...'

Sproet grinnikt. 'Ik weet daar een mop over. Wat is groen en vliegt door de lucht?'

Spekkie denkt diep na. 'Iets met een groene papegaai?' raadt ze.

Sproet schudt zijn hoofd. 'Het is een doperwt die op vakantie gaat. En wat is bruin en vliegt door de lucht?'

'Een aangebrande doperwt?'

'Bijna goed. Het is een doperwt die terugkomt van vakantie!' zegt Sproet.

Spekkie ligt dubbel van het lachen. 'Weet je nog meer moppen?'

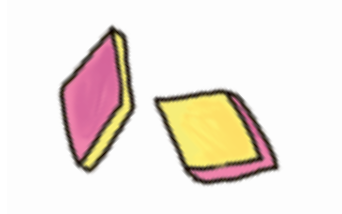
Sproet knikt. 'O, zoveel. Vanavond in de tent zal ik er een paar vertellen.'

Ze rijden verder over de camping en Spekkie verbaast zich over een tentje: 'Zo, die is klein!'

‘Klein?’ Sproet stoot haar plagend aan. ‘Die van mij is nog veel kleiner. Pas maar op! Als je te veel spekkies eet, pas jij er niet eens meer bij.’

Hij kriebelt Spekkie in haar zij en wil stiekem de zak met spekkies uit haar rugtas trekken. Maar dan rijden ze langs een overdekte ruimte, waar een paar grote tafels staan.

‘Yes!’ Sproet steekt blij zijn handen in de lucht. ‘Je kunt hier ook pingpongen. Je hebt gelijk, pap. Er is hier meer te doen dan alleen maar uitrusten in de duinen.’

Een vreemde man

Daan zet de auto stil aan de rand van een groot veld. ‘Wat vinden jullie ervan? Zullen we hier gaan staan?’ stelt hij voor.

Sproet kijkt rond. Verderop staan een paar tenten, maar in het midden van het veld is ruimte genoeg. ‘Prima plek, pap. Hier kunnen we goed voetballen.’

‘Voetballen?’ Spekkie trekt haar neus op. Zij gaat eerst liever op onderzoek uit!

Ze springt de auto uit en vraagt: ‘Kan ik wat doen?’

Sproet is al druk aan het sjouwen met een kussen en een slaapzak, terwijl Daan een grote zak uit de kofferbak haalt. ‘In deze zak zit de grote tent met luifel,’ zegt hij. ‘Die ga ik het eerst opzetten. Sproet, kun jij op zoek gaan naar de haringen?’

Spekkie kijkt Sproet verbaasd aan. ‘Verkopen ze hier ook vis?’

Hij geeft haar lachend een duwtje. ‘Haha, jij weet echt niks van kamperen! Haringen zijn een soort ijzeren pinnen. Daarmee zit je de tent vast in de grond.’

‘Zo is het,’ zegt Daan. ‘En jij mag water gaan halen,

Spekkie.’ Hij geeft haar een jerrycan en wijst naar een vierkant gebouw verderop. ‘Daar zijn de wc’s, daar is vast ook een kraan.’

‘En anders zoek ik er wel een,’ zegt Spekkie gauw. Ze vindt het leuk om de camping te gaan verkennen. Wie weet wat ze allemaal ziet...

‘Niet verdwalen, hè!’ roept Sproet haar plagend na. ‘En als je het niet meer weet: we staan op veld K.’

Spekkie doet net of ze hem niet hoort. Verdwalen? Dat is niks voor haar. Hoe komt-ie erbij!

Op haar gemak slentert ze over het veld.

Algauw staat ze bij het vierkante gebouw waar de wc’s zijn. Ertegenover zijn bakken waar je de afwas kunt doen, een man loopt net weg met een teiltje vol borden. Aan de muur ontdekt Spekkie een kraan om water te tappen. Ze draait hem open en vult de jerrycan. Door het geluid van het stromende water merkt ze dat ze moet plassen. Dat kan ze mooi meteen gaan doen.

Als ze de wc uitkomt, ziet ze op de muur een kleine poster hangen. Er staat op:

Disco

Woensdagavond om 8 uur

In de grote schuur

Toegang: twee euro

Disco? denkt Spekkie. Haar ogen lichten op. Leuk! Ik ben gek op dansen. We zullen er toch wel heen mogen van de vader van Sproet?

Ze loopt terug naar de tent, maar dat gaat veel minder snel

dan eerst, want de jerrycan is behoorlijk zwaar. Ook is ze zo in gedachten over de disco, dat ze niet goed oplet.

Na een tijdje kijkt ze zoekend rond. Is dit wel het veld waar ze moet zijn? Er staan maar weinig tenten en Sproet is nergens te bekennen. Als hij maar geen gelijk krijgt...!

Spekkie voelt nerveus in haar zak. Gelukkig, er zit nog een spekkie in. Snel stopt ze het in haar mond. Even rustig nadenken nu: van welke kant kwam ze zonet?

Nee, ze weet het echt niet meer en ze hoopt dat er iemand langskomt aan wie ze de weg kan vragen.

Ze komt bij een kleiner gebouw waar ook wc's zijn en loopt er twee keer omheen. Ook daar is niemand. Echt suf!

Dan ziet ze verderop een man met een band om zijn hoofd. Over zijn schouder hangt een tas en hij loopt in de richting van de duinen.

Spekkie zet de jerrycan neer en holt hem achterna. 'Meneer, wacht even. Meneer, mag ik u wat vragen?'

De man draait zich met een ruk om. 'Roep je mij? Hm, wat moet je?' Zijn stem klinkt nors en hij kijkt Spekkie onvriendelijk aan.

Ze schrikt ervan. Ze mag toch wel de weg vragen? En wat ziet die man er woest uit! Hij heeft een baard en wilde haren en zijn broek slobbert rond zijn benen. Zou hij een zwerver zijn?

Maar wat doet hij dan op de camping?

'Weet u misschien waar veld K is?' vraagt ze beleefd. 'Ik, eh... ik ben hier namelijk pas net aangekomen, dus ik weet de weg nog niet zo goed.'

'Veld K?' De man plukt even aan zijn baard. Dan wijst hij naar het kleine gebouw waar Spekkie zonet was. 'Bij de wc's linksaf en dan het pad volgen. Dan kom je er vanzelf.'

'Dank u wel,' zegt Spekkie.

De man knikt kort en maakt een hek open. Daarachter is een pad dat de duinen in gaat.

‘En dat pad?’ vraagt Spekkie nieuwsgierig. ‘Gaaf dat soms naar zee?’ Het is best handig als ze dat ook weet. Sproet zal straks wel naar het strand willen.

‘Nee!’ snauwt de man. ‘Dit pad gaat ergens anders heen. En trouwens: meissies zoals jij mogen helemaal niet in de duinen komen. Ga dus maar gauw terug naar je mammi.’

Die is hier niet eens, zegt Spekkie in zichzelf. Maar ze kijkt wel uit om dat hardop te zeggen. Met zo'n bozige meneer kun je beter geen ruzie krijgen. Dat heeft ze allang in de gaten.

De man loopt met grote stappen weg. Wat zou hij eigenlijk gaan doen? denkt Spekkie. Zou hij soms vogels gaan spotten? Maar dan zou hij een verrekijker om zijn nek hebben. Of is hij een stroper, die stiekem vallen gaat zetten om konijnen te vangen? Dat heeft ze een keer op tv gezien. Het zou wel heel gemeen zijn als hij dat doet...

Eén keer kijkt de man achterom, alsof hij wil weten of Spekkie nog op hem let. 'Wegwezen!' roept hij als hij ziet dat ze nog naar hem staat te kijken. Hij steekt kwaad een vuist in de lucht en verdwijnt dan achter een duintop.

'Wat een rare man,' mompelt Spekkie. 'Die moet ik in de gaten houden. Dat is wel duidelijk.'